

Arrest

nr. 41 589 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. STAELENS loco advocaat W. GARDIN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Tellafar (Centraal-Irak). Toen u nog een kind was, zou uw familie naar Zakho (Noord-Irak) zijn verhuisd waar u zou zijn opgegroeid. U zou er zes jaar naar de lagere school zijn gegaan en later op veertienjarige leeftijd een voedingszaak hebben uitgbaat. In 1993 zou uw neef, (S.M.M.) (OV 6.331.588 en CG 08/15801), onterecht zijn beschuldigd van de moord op de broer van zijn geliefde. Hij zou zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Naar aanleiding van deze moord zou er een stammenconflict zijn ontstaan tussen uw familie en de stam Benestani. Uw ouders en broer besloten te verhuizen naar Mosul. U en uw zus bleven samen met uw oom en tante in Zakho wonen. U had er namelijk nog een winkel die u verder wilde blijven uitbaten en bovendien sprak u geen Arabisch waardoor u zich niet gemakkelijk in Mosul zou kunnen integreren. In september 2006 zou uw neef ontsnapt zijn uit de gevangenis. Omdat jullie vreesden voor represailles vanwege de clan Benestani

naar aanleiding van deze ontsnapping, besloten jullie ongeveer anderhalve maand later te verhuizen naar Rabeea (Centraal-Irak).

U zou hier gewoond hebben tot september 2008. In mei 2008 zou er bij jullie thuis een dreigbrief zijn aangekomen. Er stond in geschreven dat jullie Koerden waren en dat jullie Rabeea dienden te verlaten. In augustus van datzelfde jaar zouden er nog twee gelijkaardige dreigbrieven zijn aangekomen. Op 13 september 2008 zou de lokale politie naar jullie huis zijn gekomen om te informeren naar uw neef. De volgende dag zou u besloten hebben om Irak te ontvluchten. U zou samen met uw neef en uw zus (S.N.A.)(OV 6.331.588 en CG 08/15801B), tevens de echtgenote van uw neef, naar Istanbul (Turkije) zijn gereisd, waar jullie op 19 september 2008 aankwamen. Op 5 oktober 2008 zouden jullie vanuit Istanbul naar België zijn gereisd, waar jullie op 13 oktober 2008 aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verwees in de eerste plaats naar een stammenconflict naar aanleiding van de moord op een jongeman, waarvan uw neef onterecht werd beschuldigd.

Vooreerst is het erg opmerkelijk dat u bijzonder weinig informatie heeft over de precieze omstandigheden van dit conflict. Zo kan u enkel zeggen dat uw neef verliefd was op een meisje, dat op een zekere dag de broer van het meisje dood werd aangetroffen en dat uw neef ervan werd beschuldigd de man te hebben gedood. U kan echter niet zeggen waarom men uw neef hiervan beschuldigde en of dit eventueel te maken had met het feit dat de broer van het meisje tegen hun relatie was (zie gehoorverslag CGVS 1 december 2009, p.6). Verder kan u geen concrete informatie geven over de omstandigheden waarin hij tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld. U kon niet zeggen door welke rechtbank uw neef is veroordeeld en meer in het algemeen geeft u aan niets concreets te kunnen zeggen over de rechtszaak tegen uw neef aangezien u deze helemaal niet heeft opgevolgd. Ook over de precieze omstandigheden van zijn ontsnapping uit de gevangenis kent u geen noemenswaardige details. U werd ermee geconfronteerd dat uw totaal gebrek aan kennis terzake weinig geloofwaardig is, temeer daar uw vertrek uit Irak zijn grond vindt in het conflict met betrekking tot uw neef. Bovendien mag men er redelijkerwijze van uitgaan dat uw neef die samen met u naar België is gevlucht, en ook nog gehuwd is met uw zus, u intussen over al deze fundamentele zaken toch wat meer zou hebben ingelicht of dat uzelf bij hem naar meer bijzonderheden zou hebben gepeild (zie gehoorverslag CGVS 1 december 2009, p. 8 en p. 9). U antwoordde niet op de vraag en verklaarde dat u enerzijds door terroristen werd bedreigd en anderzijds dat u betrokken was bij een stammenconflict (zie gehoorverslag CGVS, p. 9).

Verder is het erg opvallend dat u en uw zus, in tegenstelling tot uw ouders en uw broer, naar aanleiding van het stammenconflict besloten om in Zakho-Dohuk te blijven en niet naar Mosul te verhuizen. U haalde als reden hiervoor het volgende aan: "Qua taal en kennis: we kenden er niemand en onze taal was niet goed genoeg om er te communiceren en in het jaar 1995 moest ik in principe naar het leger gaan in Mosul en daarom ben ik zo snel mogelijk teruggekeerd. Het was voor mij verplicht om terug te keren naar Zakho bij mijn oom omdat ik een winkel had daar en ik had geen andere keuze" (zie gehoorverslag CGVS 1 december 2009, p. 6). Nochtans had u even daarvoor nog verklaard dat bij een stammenconflict de hele familie geïsoleerd wordt en dus niet enkel de persoon door wie het conflict is ontstaan. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u en uw zus besloten om verder te blijven wonen in Zakho. Dat jullie dan toch in Zakho bleven wijst er eerder op dat jullie zich niet echt bedreigd voelden door de Benestani.

Bovenstaande wordt overigens geïllustreerd door de vaststelling dat, in de periode van 1993 tot en met einde 2006 (de periode dat jullie gevlucht zijn naar Rabeea), u en uw achtergebleven familieleden nooit op enige wijze werden benaderd of lastiggevallen door de leden van de Benestanician. U lichtte toe dat dit te maken had met het feit dat uw neef in deze periode was opgesloten in de gevangenis waardoor men het conflict als opgelost kon beschouwen. U voegde eraan toe dat jullie de clanleden zoveel mogelijk trachtten te vermijden. Toen later uw neef was ontsnapt, zijn jullie preventief Zakho ontvlucht. Jullie vreesden immers te worden aangesproken over deze ontsnapping door de leden van de Benestanician (zie gehoorverslag CGVS 1 december 2009, p. 6). Nochtans gaf u even later toe dat jullie nog ruim anderhalve maand na de ontsnapping van uw neef in Zakho zijn blijven wonen en dat jullie in deze periode nooit door één van de leden van de Benestanician zijn aangesproken, laat staan geïsoleerd. Ook na 2007, na jullie vlucht naar Rabeea zouden jullie nooit zijn lastig gevallen en meer in

het algemeen gaf u toe dat er nooit, noch vóór 2006, noch ná 2006, iemand van uw familie op één of andere wijze werd gevisieerd door leden van de Benestaniclán, althans niet voor zover u weet (zie gehoorverslag CGVS 1 december 2009, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt aldus hoegenaamd niet dat er sprake was van een stammenconflict en al helemaal niet dat u hiervan het slachtoffer zou zijn geweest. In de tweede plaats verwees u naar uw kort verblijf in Rabeea en de dreigbrieven die u in deze periode zou hebben ontvangen. Over deze dreigbrieven legde u erg vage verklaringen af. Zo kon u enkel iets zeggen over de inhoud van de eerste dreigbrief. U lichtte toe dat uw broer u de inhoud van de twee andere brieven niet heeft meegedeeld. Verder weet u niet of iemand van uw familie aangifte heeft gedaan van deze dreigbrieven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS 1 december 2009, p. 8). Dit gebrek aan kennis ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor van het bestaan van deze dreigbrieven en heeft uw zus (S.N.A.) tijdens haar asielaanvraag met geen woord gerept over deze dreigbrieven, hoewel er haar uitdrukkelijk was gevraagd of ze verder nog problemen heeft gekend in Rabeea (zie gehoorverslag CGVS 08/15801B, p. 9 en p. 10). Dat ze drie dreigbrieven onvermeld laat, doet dan ook twijfels rijzen bij het bestaan van deze dreigementen.

Omwille van bovenstaande redenen heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en een verklaring van de "muqtar" van uw wijk in Rabeea waarbij bevestigd wordt dat u in Rabeea heeft gewoond. In verband met uw identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat, na verificatie door de Belgische Federale Politie, blijkt dat dit document **vervalst** is (zie antwoorddocument federale politie, toegevoegd aan het administratief dossier). U werd hiermee geconfronteerd, maar u had hiervoor geen uitleg (zie gehoorverslag CGVS 1 december 2009, p. 2). U heeft aldus getracht de Belgische autoriteiten te iden door een frauduleus document neer te leggen. Deze fraude is van die aard dat u hiermee uw algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Bovendien, aangezien u uw identiteit niet kan aantonen, kan niet met zekerheid worden gesteld dat de verklaring van de "muqtar" betrekking heeft op u. Bovendien kan uit het document niet worden opgemaakt in welk dorp/stad u woonachtig was, of van welke lokaliteit dit document uitgaat. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Tot slot, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Echter, deze vaststelling volstaat niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Het CGVS betwist niet dat u mogelijks een kleine twee jaar in Rabeea (Centraal-Irak) heeft gewoond, maar uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u uw hele leven zonder problemen in Zakho heeft geleefd, dat u daar over een sociaal netwerk beschikt waarop u zou kunnen terugvallen. Rekening houdend met het feit dat u uw problemen in Noord-Irak niet aannemelijk noch geloofwaardig heeft gemaakt, zijn er aldus geen redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Zakho (Noord-Irak).

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dient volledigheidshalve te worden aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw zus en schoonbroer een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsverplichting.

Daar waar verweerder lijkt voor te houden dat hij er niet in slaagt het bewijs van zijn identiteit of afkomst te leveren omdat het bijgebrachte identiteitsdocument vals zou zijn, voert verzoeker aan dat hij van deze valsheid niet op de hoogte was. Hij houdt voor dat het document werd afgeleverd door de geëigende diensten in Irak doch dat niet kan worden uitgesloten dat het een vervalsing betreft. Corruptie zou binnen Iraakse overheidsdiensten alom tegenwoordig zijn. Verzoeker stelt het document volkomen te goeder trouw te hebben neergelegd, ervan uitgaande dat de desbetreffende diensten in Irak een echt document hadden afgeleverd. Volgens verzoeker is de argumentatie van verweerder daarenboven niet dienstig nu zij in de bestreden beslissing zelf stelt dat de Iraakse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist. Bij de overwegingen inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt immers gesteld dat verzoeker kan terugkeren naar Noord-Irak aangezien hij van daar afkomstig zou zijn en daar zelfs nog over een uitgebreide familie zou beschikken. Dat hij wel degelijk Irakees is wordt als dusdanig niet betwist. De stellingname van verweerder is aldus in redelijkheid onverenigbaar. Verzoeker stelt vast dat ook ten aanzien van zijn neef wordt gesteld dat de Iraakse documenten die deze aanvoerde niet in overweging worden genomen omdat zijn neef niet genoegzaam zou aantonen Irakees te zijn. Het spreekt voor zich dat dit ook voor het asielrelaas van verzoeker van groot belang is aangezien dit onlosmakelijk verbonden is met dat van zijn neef. Dat verweerder verzoekers nationaliteit tegelijkertijd wel en niet bewezen acht is volgens verzoeker niet naar recht verantwoordbaar en dergelijke tegenstrijdige overweging kan nooit een aanvaardbaar juridisch motief uitmaken. In dit opzicht zou de bestreden beslissing dan ook de materiële motiveringsverplichting schenden.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

Hij wenst er vooreerst op de wijzen dat eventuele kleine omissies en schijnbare contradicties niet kunnen leiden tot de conclusie dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn, hetgeen in casu wel gebeurde. Ter staving verwijst hij naar een arrest van de Raad van State van 7 augustus 2007. Daarnaast mist de motivering van de bestreden beslissing volgens verzoeker iedere materiële grondslag. Zo wordt onvoldoende acht geslagen op het asielrelaas van zijn neef en zijn zus. Het spreekt volgens verzoeker voor zich dat het asielrelaas van zijn neef en zijn zus een prominente plaats dient in te nemen bij de beoordeling van zijn eigen asielrelaas. Verzoekers asielmotieven zijn immers onlosmakelijk verbonden met het relaas van zijn neef.

Dat verzoeker over bepaalde zaken geen gedetailleerde kennis had wijt hij aan het feit dat hij bij de meeste zaken niet rechtstreeks betrokken was, wat geenszins tot gevolg heeft dat deze zaken in het kader van de stammentwist geen rechtstreekse impact hebben op hem. Meer nog, hij krijgt in de bestreden beslissing het verwijt dat hij zich tot op heden niet heeft verstaan met zijn neef en zus om zo meer te weten te komen over het gebeuren. Volgens verzoeker leidt het niet de minste twijfel dat in het tegenovergestelde geval zijn asielrelaas als ongeloofwaardig zou worden afgewezen omwille van het feit dat er van collusie en op elkaar afgestemde versies sprake zou zijn. Hij wenst alles op een eerlijke manier te zeggen wat hij weet en niet weet, doch wordt als het ware voor zijn eerlijkheid bestraft.

Door bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker onvoldoende rekening te houden met de vluchtverhalen van zijn zus en neef/schoonbroer schendt de bestreden beslissing de artikel 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.

De motivering aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus klopt volgens hem niet omdat zijn familie is mee verhuisd naar Centraal-Irak in 2006. Bovendien zou deze vaststelling ongemotiveerd zijn daar waar gewoon wordt verwezen naar het dossier van waaruit dit zou moeten blijken. In de mate dat zij zou zijn gemotiveerd zou de motivering de toets van het recht niet doorstaan. Verweerder stelt immers dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen niet geloofwaardig zijn. Indien verweerder dit gelooft dan dient hij volgens verzoeker consequent te zijn en te concluderen dat niets bewijst dat hij afkomstig zou zijn uit Noord-Irak. Deze tegenstrijdigheid zou maken dat de motivering van de bestreden beslissing de toets van het recht niet kan doorstaan. Derhalve schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht.

Daar deze volstrekt ondeugdelijke motivering aan de basis ligt van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zou de bestreden beslissing tevens strijdig zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voert in de drie door hem aangevoerde middelen de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsmede van de materiële motiveringsverplichting. Omwille van hun onderlinge verwevenheid worden deze middelen samen behandeld.

Artikel 48 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet in concreto hoe voornoemd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden en wordt daarom niet dienstig opgeworpen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Daargelaten de vraag of verzoekers voorgehouden identiteit voor waar moet worden aangenomen blijkt uit de stukken van het dossier dat hij zich in het kader van zijn asielaanvraag in wezen beroept op problemen van tweeërlei aard. De eerste reden waarom hij zijn land zou zijn ontvlucht is het feit dat hij omwille van de problemen van zijn schoonbroer vrees te worden gedood door de familieleden van het meisje waarop zijn schoonbroer verliefd werd. De tweede reden voor zijn vlucht is dat hij een aantal dreigbrieven zou hebben ontvangen in Rabeea waarin werd geëist dat zij Rabeea zouden verlaten, en dit omdat zij Koerden zijn (administratief dossier, stuk 13, p.2).

Wat betreft de eerste reden voor verzoekers vlucht, meerbepaald de problemen van zijn neef/schoonbroer en zijn zus dient, daar waar verzoeker doet gelden dat hun relaas een prominente rol dient in te nemen bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag, te worden gewezen op het feit dat bij arrest nr. 41 587 van 15 april 2010 van de RvV ten aanzien van verzoekers neef/schoonbroer, wiens beroep is gekend onder het rolnummer 49 581 werd geoordeeld dat deze niet heeft aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven, en dit omwille van het feit dat hij (i) geen identiteitsdocumenten bijbracht en hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring gaf (ii) weinig doorleefde, niet-plausibele en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn relatie met een Koerdisch meisje en welke de aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen (iii) tevens

incoherente verklaringen aflegde omtrent de broer van het meisje die zou zijn vermoord nadat hij door deze persoon werd achternagezeten met een pistool (iv) bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de veroordeling die hij zou hebben opgelopen en verklaringen aflegde die niet kunnen worden gerijmd met het gerechtelijk document dat hij neerlegde (v) tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande zijn beweerde ontsnapping uit detentie (vi) vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde met betrekking tot de gebeurtenissen onmiddellijk voorafgaand aan zijn vertrek.

Ten aanzien van verzoekers zus, wiens beroep is gekend onder het rolnummer 49 573, werd bij arrest nr. 41 588 van 15 april 2010 van de RvV geoordeeld dat ook zij niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de door haar ingeroepen asielmotieven, en dit omwille van het feit dat zij (i) geen begin van bewijs bijbracht ter staving van haar voorgehouden identiteit en hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring gaf (ii) zich voor wat betreft haar asielrelaas integraal baseerde op de problemen van haar echtgenoot (verzoekers neef/schoonbroer), terwijl uit het voornoemde arrest geveld ten aanzien van haar echtgenoot blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan diens asielrelaas (iii) klaarblijkelijk heeft nagelaten zich te informeren omtrent de precieze aard van de problemen van haar echtgenoot en de documenten die deze heeft neergelegd ter staving van zijn problemen, hetgeen manifest afbreuk doet aan de ernst van haar asielaanvraag en de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging.

Bijgevolg kan, gelet op de bij de twee voormelde arresten vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoekers neef/schoonbroer en zus, evenmin worden aangenomen dat verzoeker ingevolge deze problemen een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de ernst van verzoekers asielaanvraag en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging ingevolge de problemen van zijn neef/schoonbroer en zus op fundamentele wijze worden ondergraven doordat hij zich klaarblijkelijk niet eens de moeite heeft getroost zich dienaangaande te informeren. Zo bleek hij niet te weten wie de persoon was die slachtoffer werd van de moord waarvan zijn neef werd beschuldigd. Evenmin kon hij aangeven hoe deze persoon om het leven kwam of waarom zijn neef werd beschuldigd van diens dood. Verzoeker kon evenmin preciseren of deze persoon al dan niet was gekant tegen de relatie die verzoekers neef had met diens zus. Hij wist niet waar zijn neef was op het ogenblik dat de politie hem kwam zoeken op 13 september 2008. Voorts kon hij in het geheel niets vertellen over het proces tegen zijn neef, behoudens dat deze werd veroordeeld tot levenslang. Hij wist niet of zijn neef al dan niet beschikte over een advocaat en kon niet aangeven door welke rechtbank hij zou zijn veroordeeld. Daarenboven bleek verzoeker in het geheel niets te kunnen vertellen over de ontsnapping van zijn neef (administratief dossier, stuk 3, p.5-6, 8-9). Verzoeker tracht zijn totaal gebrek aan kennis met betrekking tot de concrete problemen van zijn neef in het verzoekschrift te vergoelijken doordat hij bij de meeste gebeurtenissen niet rechtstreeks betrokken zou zijn geweest, doch deze verklaring is geenszins afdoende. Dat verzoeker, die enerzijds beweert dat zijn vertrek uit Irak zijn grond vindt in de problemen van zijn neef en zijn asielrelaas deels op deze problemen baseert, anderzijds zou hebben nagelaten om zich over al deze fundamentele zaken te informeren is niet ernstig en getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen, te meer daar zijn neef bovendien is gehuwd met verzoekers zus. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat hij in het kader van zijn asielaanvraag zich zou inlichten over de problemen waarop hij deze aanvraag baseert.

Verzoeker betwist daarenboven nergens in concreto de in de bestreden beslissing gedane terechte vaststelling dat uit zijn verklaringen hoegenaamd niet blijkt dat er sprake zou zijn geweest van een stammenconflict en al helemaal niet dat hij hiervan het slachtoffer zou zijn geweest. De bestreden motivering die stelt dat (i) het erg opvallend is dat verzoeker samen met zijn zus naar aanleiding van het stammenconflict besliste om in Zakho te blijven ondanks verzoekers verklaring dat bij een stammenconflict de hele familie wordt gevisieerd, hetgeen erop wijst dat zij zich niet bedreigd voelden door de stam Benestani (ii) verzoeker noch zijn achtergebleven familieleden in de periode van 1993 tot 2006 ooit op enige wijze werden benaderd of lastig gevallen door de leden van de Benestaniclän (iii) zij bovendien ook na de ontsnapping van verzoekers neef nog gedurende ruim anderhalve maand in Zakho zouden zijn blijven wonen en in deze periode nooit door één van de leden van de Benestaniclän zijn aangesproken, laat staan gevisieerd (iv) ook na hun vlucht naar Rabeea nooit werden lastig gevallen en verzoeker meer in het algemeen toegaf dat er volgens zijn weten nooit, noch voor 2006, noch na 2006,

iemand van zijn familie op één of andere wijze zou zijn geïsoleerd door leden van de Benestaniclan, vindt steun in het administratief dossier en is pertinent en terecht.

Betreffende de tweede reden van verzoekers vlucht, meerbepaald het feit dat hij en zijn familie dreigbrieven zouden hebben ontvangen waarin geëist werd dat zij Rabeea zouden verlaten omdat zijn Koerden zijn, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt omtrent het bestaan van deze dreigbrieven. Dit klemt des te meer daar verzoeker niet betwist dat zijn verklaringen niet kunnen worden gerijmd met de verklaringen van zijn zus aangezien deze laatste, hoewel haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog problemen kende in Rabeea, nergens met een woord heeft gerept over deze dreigbrieven, hetgeen de geloofwaardigheid van het bestaan van deze dreigementen ondermijnt.

Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker aangaande de dreigbrieven die zij zouden hebben ontvangen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In de vragenlijst gaf hij immers aan dat zij de eerste dreigbrief ontvingen in mei 2007 en de tweede en derde dreigbrief in augustus 2007 (administratief dossier, stuk 13, p.2). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde hij echter, gevraagd wanneer de dreigbrieven aankwamen: *"In mei 2007 en de twee anderen in augustus 2008 (...)"* (administratief dossier, stuk 3, p.8).

Tevens legde verzoeker uitermate vage verklaringen af met betrekking tot deze dreigbrieven, daar waar hij niet kon aangeven wat de inhoud was van de tweede en derde dreigbrief, noch of deze al dan niet gelijklopend was met de inhoud van de eerste dreigbrief. Dat zijn broer hem dit niet zou hebben verteld vormt hiervoor geen afdoende verklaring aangezien toch redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich hierover zou informeren. Verzoeker kon bovendien evenmin aangeven of iemand van zijn familie naar de politie zou zijn gegaan naar aanleiding van het ontvangen van de dreigbrieven (administratief dossier, stuk 3, p.8-9).

Het voorgaande maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij dreigbrieven zouden hebben ontvangen en ingevolge deze brieven zijn gevlucht.

Bovendien wordt de ernst en geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging die verzoeker beweert te koesteren ingevolge het ontvangen van de kwetsieve dreigbrieven op de helling geplaatst doordat verzoeker, en dit terwijl de eerste dreigbrief reeds zou dateren van mei 2007, aangaf dat zij geen gevolg gaven aan deze brieven en in Rabeea bleven wonen (administratief dossier, stuk 13, p.2). Nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat zij daarbij ingevolge deze dreigbrieven ook maar enig probleem zouden hebben ondervonden. Daarenboven verklaarde hij dat zijn broer samen met diens kinderen in Rabeea is blijven wonen en gaf hij aan dat deze aldaar geen problemen kende terwijl hij nochtans beweerde dat zijn broer net als hem werd geïsoleerd (administratief dossier, stuk 3, p.4). Uit het feit dat verzoeker na het ontvangen van de eerste dreigbrief nog gedurende anderhalf jaar in Rabeea bleef wonen zonder daarbij enig probleem te ondervinden, alsmede uit het feit dat zijn broer en diens kinderen evenmin enig probleem ondervonden en in Rabeea zijn blijven wonen, blijkt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker ingevolge de vermeende dreigbrieven een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Daar waar verzoeker doet gelden dat de bestreden beslissing uit de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen tevens de ongeloofwaardigheid van zijn afkomst uit Noord-Irak had moeten afleiden, repliceert verweerder met recht dat het loutere feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in Noord-Irak geenszins automatisch tot gevolg heeft dat ook zijn afkomst van Noord-Irak niet geloofwaardig zou zijn.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij van kleins af aan in Zakho heeft gewoond en dat hij daar is blijven wonen tot eind 2006 of begin 2007 (administratief dossier, stuk 3, p.2-3), zodat aangenomen kan worden dat hij aldaar beschikt over een voldoende uitgebouwd sociaal netwerk waar hij op kan terugvallen, en dit ondanks dat zijn familie naar Centraal-Irak verhuisde eind 2006 en waarbij dit laatste overigens niet wordt aangetoond aan de hand van enig begin van bewijs. Bovendien werd reeds hoger vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers neef/schoonbroer in Noord-Irak zou hebben ondervonden en de stamentwist die hieruit zou zijn voortgevloeid. Het is derhalve redelijk te verwachten van verzoeker dat hij zou terugkeren naar Noord-Irak teneinde aan zijn beweerde problemen te ontkomen, te meer nu uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie aldaar significant beter is dan de situatie in Centraal-Irak (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). In dit kader kan ten overvloede worden verwezen naar het feit dat bij arrest nr. 41 587 van 15 april 2010 van de RvV en bij arrest nr. 41 588 van 15 april 2010 van de RvV

ook ten aanzien van verzoekers neef/schoonbroer en ten aanzien van zijn zus werd geoordeeld dat ook van hen redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij verblijven in de regio Dohuk-Zakho in Noord-Irak, alwaar zij over een sociaal netwerk beschikken waarop zij kunnen terugvallen en alwaar de situatie niet van die aard is dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoeker neergelegde attest van woonst (administratief dossier, stuk 16: documenten), blijkt uit verzoekers verklaringen bij het CGVS dat hij niet eens op de hoogte was van de inhoud ervan. Gevraagd of het afkomstig was van de Mukhtar antwoordde hij: *"Ik kan geen Arabisch"*. Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd waarover het attest gaat, waarop hij antwoordde wel te kunnen lezen maar niet te weten wat het is. Hij bevestigde onmiddellijk daarna niet te weten waarover het attest gaat (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Dat verzoeker heeft nagelaten zich te bevragen omtrent de inhoud van voormeld document dat hij nochtans neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag getuigt van desinteresse en doet afbreuk aan de ernst van zijn asielaanvraag. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, daargelaten dat het bevreemdend is dat het attest van woonst niet aangeeft in welk dorp of welke stad verzoeker dan wel precies woonachtig zou zijn, hetgeen wel erg opmerkelijk is gezien dit precies het doel is van dergelijk document, dit attest geen gegevens bevat die afbreuk kunnen doen aan hetgeen voorafgaat. De bijgebrachte identiteitskaart bevat, daargelaten de vraag of deze al dan niet vervalst is, slechts identiteitsgegevens zodat ook deze het voormelde niet ontkracht.

De voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van de devolutive kracht van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen asielmotieven, alsmede het feit dat van verzoeker, zijn neef/schoonbroer en zijn zus redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in Noord-Irak zouden vestigen (zie sub 2.2.1.) toont verzoeker omwille van zijn jarenlange verblijf in Zakho, Noord-Irak, niet aan dat in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie).

2.2.3. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS